

„Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te Igéd igazság.” (Jn 17,17)

E szentírási rész olvasása közben cikáztak a gondolataim, számomra küzdelem volt, hogy a szavak mögé lássak, és a tartalom mélyére legalább egy kicsit rápillanthassak.

Ennek okát abban találtam, hogy amikor kitekintek a világba, gyakran találkozom azzal a jelenséggel, hogy egy – szubjektív – tartalomnak nem úgy kívánnak érvényt szerezni, hogy megfeleltetik a valóságnak, hanem a – szubjektív – tartalomnak igyekeznek megfeleltetni a valóságot.

És bár ez a helytelen művelet gyakorta vezet ellentmondáshoz, illetve téves következtetéshez, az „Igazság” tekintetében igen gyakori.

Azon gondolkodtam, hogyan jelenik meg mindez az Ige, Krisztus és az Igazság megfeleltetésénél.

Az járt a fejemben, hogy az Ige Jézus Krisztusban lett testté. Ezért is mondhatta Jézus, hogy ő maga az Igazság.

Ő az Igazságot, Isten igéjét átadta tanítványainak, életével, szavaival, cselekedeteivel, lelkiségével vezette őket az Igazság megismerésének az útján. Ezzel együtt a világ is ágált ellenük, gyűlölettel törekedett és törekszik kivetni magából mindazt, ami más világból való.

Jézus mégsem kérte, hogy tanítványai, hívei kikerüljenek e világból. Nem arra szánta őket, hogy kívülállókká váljanak, helyette akképpen küldte el tanítványait vissza a világba, amiképpen az Atya őt elküldte. Elkülönülés helyett inkább védelmet kért a Gonosszal szemben.

„Szenteld meg őket a te igazságoddal” – így imádkozik.

Legyen hát bennük eleven az Igazság, hogy a kísértések idején meg tudjuk magukban őrizni azt, illetve hogy az Igazság is meg tudjon tartani bennünket!

Terenyei-Kisnémet Tímea, Adony